

De vitenskapelige problemer lar jeg ligge, mens jeg rusler rundt på setervollen i solskinn. Men jeg kan ikke la være å tenke på Dagros. Hadde det ennå bare vært en eneste Dagros, kunne jeg tatt henne med i et bånd, og vi skulle sikkert forstått hverandre og hatt det hyggelig sammen på fjellturen. Men det er så altfor mange Dagros, og jeg vet ikke annen råd enn at jeg får gå alene og bare håpe på at ekspertene en dag finner ut at det er like livsviktig for kua som for mennesket å dra til fjells.

PASTOR
EGIL AAKENES

Et mektig ekko i fjellheimen

Det er påske. Fjellheimen er bare solglitrende snøfjell. Milevis innover viddene ser vi sporene etter tusener ski. Det er trette hverdagsmennesker som er ute. De fryder seg over den friske bris, den klare utsikt, det gnistrende føre. Sola steiker, og vinterbleke mennesker bakes og får solbrente fjes.

De aller fleste ser på påsken i fjellet som en stor avkobling. Men det fins også noen som er ute i kirkens fjelltjeneste. De holder andakter, gjerne flere for hver dag. I ryggsekken deres fins ikke bare matpakken, smurning og nødvendig tøy. De bærer også med seg en liten nistepakke som de vil dele med andre. — Den hellige skrift.

En Langfredag formiddag ved 12 tida høres livlig trekkspillmusikk fra en av hyttene. Det er et av de store sentra på turen innover vidda. Folk stanser opp i løypa. De lytter, og snart etter setter de stavene bestemt i snøen og pigger opp til hytta. Det høres ut som allsang. Alle er med, unge og eldre.

Flere og flere slutter seg til, og etter kort tid er rommene fylt med mennesker. Alle får utlevert et lite sanghefte som er utgitt av Bispedømmerådet.

Salg av kaffe og forfriskninger er stoppet. Folk har lagt fra seg sine matpakker. Et lite kvarter midt på dagen blir viet til konsentrasjon om Guds ord.

Et avsnitt av Langfredagens lidelseshistorie blir lest, en bønn blir bedt, og så forkynnes budskapet om påskens Herre. Etter den

korte talen er forsamlingen igjen med og synger en av høytidens salmer, som de fleste kjenner og har lært i skolen.

Kirken vil at også evangeliet skal sette sitt spor og merke i sinnet til de som er dratt ut i naturen. Vi får erfare at ukjente mennesker gler seg over kirkens initiativ. Den viser at den vil være med der hvor folket er. I mange tilfeller uttrykker påskegjestene sin mening om disse andaktene, at uten et Guds ord ville påsken ha blitt en beskåret høytid.

Vi legger merke til at inne på hyttene skjer det hele så enkelt, bramfritt og upåtrengende. Det er sunn, glad og alvorlig ungdom som tenker seg om det nytestamentlige budskapet.

Det er festlig å få komme inn i hyttene og møte de mange elskverdige vertinnene. På forhånd kunngjør de at andaktsholderen kommer. Og når tiden er inne, ønskes en velkommen. Vertinna på hytta skaper straks et fortrolig og hjemlig forhold.

Også ute i det fri, midt i løypa, på fjellviddas store snømasse holdes det andakter. En varde blir alter og talerstol, den mektige himmel blir kirkehvelv, og menigheten bruker sine egne ski som benker.

Jeg husker en gråværsdag i fjellet. Det var kunngjort andakt på et av høydedragene. Pessimistisk så vi hvordan de mange dro forbi stedet. Det hele så håpløst ut.

Men så plutselig dukket det opp noen studenter. De spurte om det var her det skulle være gudstjeneste.

Vi mente det ville være vanskelig å samle folk. Men de andre var av en annen oppfatning. De gikk i gang. Kirkeklokker hadde vi ikke. Røsten fra de unge kalte til samling. De gikk opp i skråningen og hentet folket. Snart var det en menighet. Sangen tonet utover. Og her i viddas dype snø laget vi et kirkegulv. En liten påskemenighet var samlet. Fjellvinden var som en stille orgeltone og smeltet sammen med det mektige budskapet.

I ti år har kirken arrangert slike påskeandakter for de mange som drar til fjells. Alle de store turistsentra har en prøvet å besøke. Bispedømmerådet har kontakt med turistforeningene, innehaverne av hoteller og pensjonater. Dørene står åpne, og over alt merkes god tilslutning.

Unge mennesker lytter, de er med i sangen og folder sine hender. Her i fjellheimen praktiserer kirken det almene prestedømme. Kirkens utsendinger er såvisst ikke bare prester. Der er leger, lektorer, lærere, ingeniører og unge studenter. De åpner sin Bibel og peker på den seirende og triumferende Kristus. Det er ikke lange taler. I de fleste tilfellene blir det hele et enkelt og klart vitnesbyrd som de avlegger for noen av de andre påsketuristene. På denne måten lyder påskens budskap som et mektig ekko i fjellheimen.